

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 954/2019
05.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лабовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради утврђења ништавости и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4125/17 од 26.10.2018. године, у седници одржаној 05.03.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4125/17 од 26.10.2018. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4125/17 од 26.10.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 707/16 од 03.07.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је ништаво решење тужене Републике Србије, АП КиМ СО Ђаковица од 18.06.2010. године којим је тужиоцу престао радни однос на радном месту ... Општине Ђаковица. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде – неисплаћених плата, односно дела плата у периоду од 20.12.2010. године па до 02.06.2012. године, исплати укупан износ од 1.300.585,58 динара и то у вредностима и са законском затезном каматом од датума одређених у том ставу изреке, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да за рачун тужиоца изврши обрачун и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, за период од 20.12.2010. године до 02.06.2012. године, у корист Републичког фонда ПИО – Филијала у Косовској Митровици, као и доприносе за случај незапослености Фонду за осигурање незапослених – Филијала у Косовској Митровици, за које нису уплаћени доприноси. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 194.979,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4125/17 од 26.10.2018. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртом изреке, а одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку из свих разлога прописаних том законском одредбом.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став други).

Тужба је поднета ради утврђења ништавости решења тужене Републике Србије, Аутономне покрајне Косово и Метохија, Скупштине општине Ђаковица од 18.06.2010. године о престанку радног односа тужиоцу на радном месту ... општине Ђаковица, као и ради накнаде штете – неисплаћених дела плата, у периоду од 20.12.2010. године до 02.06.2012. године. Тужилац се у тужби позвао на одлуку Уставног суда РС Уо бр.1065/2010, којом је утврђено да Одлука о распуштању скупштина општина Подујево, Ђаковица, Сува Река, Дечани, Призрен, Урошевац и Клина („Службени гласник РС“ бр.42/10), на основу које је тужиоцу престао радни однос 18.06.2010. године, није у сагласности са Уставом и законом. Другостепени суд је изразио став да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и законитости општег акта, могуће је успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, захтевом за измену појединачног правног акта, што у конкретном случају није учињено, јер такав акт (о престанку радног односа) није донет. У тој ситуацији, тужилац је неправилним и незаконитим радом органа тужене онемогућен да врши дужност ... општине Ђаковица, због чега има право на накнаду штете за спорни период од 20.12.2010. године до 02.06.2012. године, када би му по редовном току ствари истекао мандатни период.

Врховни касациони суд налази да су судови, приликом одлучивања о основу одговорности због неправилног и незаконитог рада органа тужене, питање ове одговорности ценили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда, изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему судске одлуке приложене уз ревизију не указују на другачији закључак.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из наведених разлога произлази да у овом

предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 29.03.2016. године, ради поништаја одлуке о престанку радног односа и накнаде штете, а ревизијом побијани део правноснажне пресуде износи 1.300.588,58 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић